

ligesaa godt kunde gaa ind paa Landſthingets Forſlag. Der var ogsaa en væſentlig Indſkrænkning i ſaa Henſeende, men der var dog en Gjenindfaldſe mere end i vort Forſlag, medens dette kun ſkulde have een Gjenindfaldſe mindre end det Beſtaaende. Det ærede Medlem maa altsaa enten den første eller den anden Dag have forregnet ſig meget væſentlig, uagtet der kun er 2—3 Tal at regne med. Det vedkommer mig imidlertid ikke; denne Selvmodſigelſe ſkal jeg ikke blande mig i, men derimod nedlagde det ærede Medlem en Indſigelſe mod min Uttring om, at Krigsministeren her i Salen havde udtalt ſig for Muligheden af at blive ved een Gjenindfaldſe. Rigtig nok var det i dækket Form, men efter den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister udtaler ſig, og i Genhold til hans ſædvanlige Ordholdenhed — hvad den høitærede Miniſter yttre, gaar han ikke ſenere fra under den fortsatte Forhandling — ſiger jeg, at jeg er berettiget til at udtale, at den høitærede Miniſter har i en dækket Form udtalt ſig for Muligheden af kun een Gjenindfaldſe. Det ſtaaer i Tidenden. Det ærede Medlem har ikke hørt denne Uttring, fordi han da var i Lybſkland, men vi kunne ikke være tjente med, at det ærede Medlem vil kaſte ſig ind i Debatten for at benegte Ting, ſom vi have hørt, men ſom det ærede Medlem ikke er vidende om. Jeg vil foreſlaa det ærede Medlem, at han holder ſig til de poſitive Ting, ſom han har læſt, iſtedetfor at kaſte ſig ind i Debatten paa den Maade, at han angriber, hvad vi have hørt og forſtaaet, men hvad han ikke har hørt. Det intereſſerede mig, at han i denne Forbindelſe havde Leilighed til at fremsætte en Bemærkning, ſom jeg ønsker at tage op. Den er meget uſtadelig. Han ſagde, at det var ikke Noget, ſom var fremkommet her, Ingen vidſte det, men man kunde jo ikke vide, hv. d. der var foregaaet mellem den høitærede Krigsminister og det ærede Medlem fra Kolbing. Denne Bending har jo ingen Ting at betyde, den er parlamentarisk ſuldfærdig tilladelig, der ligger ikke Noget deri i og for ſig, men ſet i Forbindelſe med, hvad der offentlig er fremsat i Preſſen og ogsaa i Landſthinget, kan den være en Inſinuation. Denne Inſinuation kan jeg ſaa meget roligere tilbageviſe, ſom det er mig en Fornøjelſe at kunne ſige, uagtet det ikke hører Sagen til, at vel har jeg med den høitærede Krigsminister ikke talt 50 Sætninger i mit Liv udenfor de officielle Debatter, men hvad jeg har hørt af den høitærede Krigsminister baade i Salen og i Udvalg, har jeg beſtandig ſet ſtadfeſtet i hans Handlinger. Dette tiltaler mig. Da den høitærede Miniſter lovede ved en vigtig Foreſpørgjel her, at han ſkulde tage ſig omhyggelig af den Sag, den angik, gjorde han det, ſkjøndt der var Folk nok, tilbøls paa hans Side, ſom hellere vilde have ſet Sagen neddyſſet og kaſtet over paa Foreſpørgeren. Det tillod den høitærede Miniſter ikke. Hvad den

høitærede Miniſter har ſagt her i Salen angaaende Beſtemmelſerne for hans Bevillinger, har jeg fundet at være blevet udført til Punkt og Prikke. Jeg ſiger, at jeg ſætter Pris paa at forhandle med den Slags Miniſtre, ſom man ved, hvor de ere. Hvad man ikke er enig med ham i, lader man ligge, og er man enig med ham, bliver man ikke ſuffet. Det er min Opfattelſe af den høitærede Krigsminister, og derſom det ærede Medlem fra Stege tror, at man ved nu at modſætte ſig Forſlagets videre Fremme handler til Behag for den høitærede Krigsminister, tager han feil, thi ſaa maatte det være udtalt ſom et Ønſke fra den høitærede Krigsministers Side. Til Regjeringens og Krigsministerens tilbagetrukne Stilling i denne Situation kan man tænke forſkjellige Grunde, men den høitærede Krigsminister har jo tidlig nok udtalt ſit Ønſke om den videre Fremme af denne Sag, idet han ſagde, at han haabede paa et ſenere Standpunkt at ſulle faae Leilighed til nærmere at udvikle, hvorledes han vilde bidrage til at dele de to Ting imellem. Naar de Herrer deſuagtet ikke ønske at fortsætte, kan det ærede Medlem ikke faae Noget til at tro, at det ſkulde være, fordi de frygte, at den høitærede Krigsminister ſkulde gaa for meget til Høire; man vil ſnarere være tilbøielig til at tro, at det er, fordi de Herrer, ſom ikke have kunnet komme et Skridt videre i de 7 Aar med diſſe forſkjellige Krigsminiſtre, frygte for, at der nu maatte komme en Miniſter, ſom har de fornødne Egenſkaber til at bringe denne Sag til en Afgjørelſe, ſaaledes at haade Hær og Befolkning kunne være tjente dermed. Det ærede Medlem er derfor efter min Mening meget naiv, naar han tror i ſaa Henſeende at kunne følge den ærede Ordførers Parole og ſtemme imod en Situation af denne Beſtaffenhed. Dernæſt omtalte det ærede Medlem det finantiſke, og han gjorde da op, at til Flaadens have vi givet ſaa og ſaa meget Mere ud, 4—500,000 Kr., men paa Hæren ſpare vi 600,000 Kr. Der er 600,000 Kr.'s Forſkjel mellem hans Forſlag og det Forſlag, jeg anbefaler. Det er en ganſke fortrinlig finantiſk Opgjørelſe. Til den ene Side ere diſſe Penge betalte af Statskaſſen, men de Penge, ſom de paa den anden Side mene at kunne indbringe, kunne de til evige Tider ſtyde en hvid Pind efter. Paa den ene Side er man nødt til at betale fine Vexler, paa den anden Side trækker man Vexler paa gamle Betænkninger, uden at der er Noget, ſom efter denne Statusopgjørelſe vil indfri de paa denne Maade ſom ven Valuta vurderede Papirer. Til den ene Side er der aldeles værdiløſe Papirer, men man lader dem gjælde efter deres nominelle Beløb for at lade dem gaa op imod den virkelige Værdi paa den anden Side. Kan det fornødne Noget at ſtille diſſe Tal ſaaledes op, ſkal jeg ikke blande mig videre deri. Saa vilde det ærede Medlem mene,